SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

P. M. RAGG, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

TELEPHONE 29 011.

I Canada: Helt år i försk. ..$2.— Halvt år i försk. $1.50 4 månader i försk..$1.00

I U.S.A. och Sverige: Helt år i försk. ..$3.— Halvt år i försk. ..$2.50 4 månader i försk...$1.50

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli lagligen fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, radan tidningen fortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för densamma ifall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto särskildt medsänds.

Adressförändringar:—De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urståndsatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erkännes genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 ggr) $1.50. Dödsannonser med ram och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, önskas, lediga platser m m. 75 c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 10 oktober 1929.

FAGRA LÖFTEN.

Det är icke mer än några veckor kvar till dess Ontarios väljare skola gå till urnorna. Valets utgång emotses med stor spänning icke minst av de konservativa själva. Det är nämligen mycket som talar för att det Fergusonska ministeriet börjar få det hett om öronen. Siffermässigt sett är ministeriet starkt. Med en majoritet av 75 av 112 legislaturmedlemmar borde ministeriet kunna emotse valdagen med stor tillförsikt. Men det finnes tecken, som tyda på, att detta icke är förhållandet. Ministeriet kan nämligen delvis tacka oenigheten bland oppositionspartierna vid det förra valet för sin stora seger. Men nu finnes där icke längre en sådan oenighet. De liberala och progressiva i Ontario ha insett det ologiska i att bekämpa varandra. De ha insett nödvändigheten av att vänsterpartierna sluta sig tillsamman mot de konservativa. Atskiljda kunna de liberala och de progressiva uträtta litet, men eniga bliva de en farlig makt. Och det har nog hr. Ferguson själv förstått. Den omständigheten, att han har utlyst valet ett år för tidigt talar sitt tydliga språk. Det har varit hans avsikt att förekomma oppositionspartierna, slå till innan de båda styrkorna ha hunnit att förena sig en taktik, som är lika gammal som krigskonsten själv. Så blir det allt så de båda partiernas sak, att korsa den sluga herrns planer. Det kommer icke att bliva oöverkomligt, såframt alla göra sin plikt och möta upp mangrant på valdagen.

Efter skick och bruk före en sådan prövodag som ett val har också ministeriet Ferguson lovat bot och bättring och förpliktigat sig att föra ett hederligt liv. Det finns kort sagt inte någon gräns på hur snäll och hjälpsam hr. Ferguson kommer att bli hädanefter. Han påminner så levande om gamla snåla käringar hemma i Sverige. Sådana som hade många feta grisar hängande i visthusboden, men inte unnade tjänstefolket en enda bit förrän det led mot flyttningstid. Då blev det fläsk både bittida och sent, fläsk till alla måltider, men dock hände det icke alltid att resultatet blev vad man väntat.

Premiärminister Ferguson lovar nu allt möjligt mellan himmel och jord. Allt skall bli bättre på denna jord och i Ontario i synnerhet, bara den konservativa regimen får stanna kvar. Farmerna skola få dubbelt så mycket elektrisk energi som förut. Allt skall komma att utföras med elektrisk kraft. Och är det en eller annan skeptisk själ, som framkastar det påståendet, att detta kommer att kosta pengar, så vet Ferguson råd för det också. "Du skall få lån", säger han "stora lån, det behöver du icke bekymra dig för". Nej, det behöva de nog icke, bankerna vill säga. Det är inte svårigheten med att låna pengar, som måste övervinnas. Så länge säkerhet finnes får man nog låna pengar, här liksom överallt annorstädes i världen. Men de lånade pengarna skola också betalas tillbaka med ränta och ränta på ränta. Och nu då hr. Ferguson på ett tag har fått en sådan trängtan till att hjälpa farmerna och småbrukarna, vilja vi anbefalla honom att visa denna sin nya, och det skall erkännas, mer tilltalande åsikt i sina gärningar genom att ivra för en annan räntepolitik. Det är nog icke mycket han kan uträtta på det området, men lika lätt som han lovar farmarna mera elektrisk kraft och lån till att installera denna, kan han ju också lova farmarna bättre villkor med hänsyn till betalningen av lånen och särskilt av räntan. Ty utan en räntepolitik är detta att låna pengar närmast att betrakta som självmord, i stället för försök till självhjälp, som premiärminister Ferguson menar han kommer att bidra till, såframt han får behålla liv och hälsa.

Men det kanske icke är så lätt för hr. Ferguson att lova något i den riktningen. Det är kanske icke så säkert att det blir i överrenstämmelse med den konservativa ritualen. Det är icke så säkert att de konservativa i Ontario äro så särskilt ivriga efter genomgripande reformer till fördel för farmarnas och arbetarnas kår. Ja, vi tro, att detta med ganska stor säkerhet är förhållandet, ty det står nämligen svart på vitt på det i alla landets politiska ABC.

Vi vilja därför hemställa till alla rättskaffade att icke fästa alltför stort avseende vid hr. Fergusons löften, ty antingen det är halva löften eller inga löften alls, så kommer han aldrig att infria något av dem. Om det Fergusonska ministeriet stannar kvar, kommer det icke att uträttas det minsta till bättring för farmarna. Först när de progressiva, som nu förena sig med de liberala, komma till makten, kan man förvänta en genomgripande förbättring. Detta är också mer än nödvändigt för provinsens framgång och folkets lycka.

SVENSKHETSARBETET

och det praktiska utbytet därav.

(forts. från föreg. tidning)

Vi komma nu in på det tredje avsnittet av vår artikelserie om Svenskhetsarbetet i ett nytt land och skola för dagen behandla.

Svenskens insats i det wenska föreningslivet.

Det behöver väl näppeligen råda tvivel om att det arbete en svensk i främmande land oegennyttigt nedlägger för svenskt föreningslivs vidmakthållande, är det betydelsefullaste och för eftervärlden viktigaste av allt svenskhetsarbete.

Och svensken är i allmänhet villig att utföra detta arbete, icke därför att han får ekonomiska vinningar därav och icke heller därför att han tror sig med detta arbete kunna nå andra fördelar, utan helt enkelt därför att han inombords hyser en medfödd kärlek och aktning för det land varifrån han stammar och vidare därför att han mot sitt nya land besjälas av en uppriktig önskan att giva något av det gamla landets kultur.

Sådana svenskar träffa vi dagligen och vi äro stolta över dem, vi beundra deras uthållighet och oegennytta, då det gäller att arbeta för den sak, de anse helig. Vi se dem gå sin väg, för det mesta i det tysta, därför att andra äro så kvicka att taga äran från dem eller därför att de icke bry sig om ära och erkännande, de veta nämligen med sig själva att de utföra sin plikt, och anse att den som uppfyller den plikt som för mången endast blivit en angenäm och kär syssla, får nog av ära i medvetandet om att han gjort sitt bästa.

Hur många sådana arbetare ha vi icke, hur mången svensk här i Canada har icke blivit gråhad i tjänsten för den svenska kulturens vidmakthållande, men huru ofta höra vi av dessa veteraner? Deras namn behöva visserligen icke bringas i förgunden i braskande artikar, de leva i folkmedvetandet och vi se upp till dem med odelad beundran för den tysta och stillsamma insats de gjort för en sak som borde ligga oss alla lika mycket om hjärtat.

De svenska föreningarna i Canada, och därmed innefatta vi även kyrkoorganisationerna, hava alltid fått föra en strävsam och hård kamp för tillvaron. Är efter år ha samma män fått stå i spetsen för arbetet och är efter år ser man i huvudsak samma ansikten vid affärsmöten eller andra sammankomster, alltid beredvilliga att offra både tid och penningar för sakens skull. De kanske icke alltid lyckas fullgöra sina uppdrag på bästa sätt, de kanske icke heller alltid äro på det klara med bästa sättet att leda de organisationer, vilka hedrat dem med förtroendeuppdrag, men det torde aldrig behöva råda tvivel om att de icke gjort sitt bästa i hopp om att därmed kunna tjäna det, *de* själva betjäna på ett sätt, som är det bästa och nyttigaste för organisationen.

Man kan få höra ganska skarpa meningsskiljaktigheter på ett sammanträde, opponenterna kunna till och med taga i ganska kraftigt och som svensken just icke lider av någon utvecklad ansats att önska "skrä orden", kan det ofta nog bliva ganska hetsiga bataljer. Men bakom de hårda orden, bakom de hetsiga utfallen spåras dock alltid undermeningen: *Allt för organisationen och organisationens bästa.*

Man ser ytterst sällan några som helst bevis på att det ena eller andra förslaget dikterats av en önskan att nå personliga fördelar, ekonomiska vinningar eller överhuvudtaget något som kan leda till fördel för den som gör sig till språkrör för någon uppfattning.

Och därmed dras det skarpa skiljestrecket mellan *svensken bland svenskarna* och *svensken i adoptivlandets tjänst.*

I det förra fallet blir utbytet av arbetet ekonomiskt eller socialt sett så gott som lika med noll, i det senare fallet blir det så nära förbundet med ens levebröd, att man kan säga att det blir parallell. Det förra arbetet ned lägges för sakens skull det senare därför att personliga fördelar äro förbundna med detsamma.

Därmed hava vi i stort sett nått djupet av vårt fördömande av det svenskhetssnobberi som gjort sig gällande bland personer, som nått framträdande ställningar inom vårt adoptivlands olika mera framträdande faser, ofta nog till stor del genom att deras egna landsmän stått och understött dem. Att sedan komma och säga att vi skola behöva vara stolta över sådana män och dem bara tack skyldiga, verkar minst sagt obefogat. Det är i stället över oss själva och vårt moderland vi skola och böra vara stolta, ty dels är det i regel vi själva som möjliggjort en av de våras karriär, dels är det också vårt moderland, som får taga åt sig en hel del av äran över att en svensk, i åtminstone första generationen, lyckas slå sig fram här i landet.

Att det emellertid också finnes svenskar som använda sig av de svenska organisationerna till trappsteg för att nå upp till samhällets tinnar förnekas icke, men de äro lyckligtvis så fåtaliga att vi icke behöva bekymra oss alls för mycket om dem.

Komma vi sedan in på de svenska föreningarnas verksamhet finna vi tyvärr att denna icke alltid bedrives på ett sätt som skapar direkt aktning för det svenska namnet och att deras underhållningsprogram i regel äro alltför mycket upptagna av fadda nöjen, som vilken förening som helst från vilken ort som helst mycket väl kan praktisera. Det finnes ytterst få svenska föreningar som gå in för ett kulturellt arbete i upplysningens eller allmänbildningens intresse — därför att folk icke direkt rusa till en festsal om de veta att det bara blir föreläsningar i allmänbildande ämnen eller föredrag över kvinnor och män som bringat deras egna och deras fädernesland i förgrunden bland världens främste. Finns det emellertid en dans i bakgården — då är svensken där, särskilt om det vid sidan av bakgården också finnes en lönnkrögare.

Detta är sant, och det behöves heller icke stickas under stolen med det, ty vi veta det alla.

Att det emellertid är så, torde i hög grad vara vår egen skuld. Nog för att svensken där hemma tyckte om att få sig en svängom och nog för att han också därhemma kunde taga sig både en och två supar och nog för att han emellanåt kunde ställa sig på gatan och sjunga en "vacker" aria till naturens eller sin älskades lov — men det fanns också andra och ädlare begär efter nöjen hos hemmasvensken, begär som kultiverats under generationer och för vilka hemmasvensken blivit aktad ute i världen, nämligen traktan efter att få lära, lära sig så mycket och så mycket bra som möjligt.

Denna traktan eller detta mera förfinade nöjesbegär har utlandssvensken förborgat inom sig, och det gäller att väcka det till livs. Men det räcker icke med att en gång vart år, eller kanske ännu mera sällan, ställa till med en värdig kulturafton eller en intressant och givande föreläsning om folkupplysning eller folknykterhet Det måste intensivt och uppoffrande arbete dag efter dag, vecka efter vecka och månad efter månad till för att målet skall nås. Men finnes denna intensitet och finnes detta begär hos dem som ivra för sådana saker, lyckas man — men intill dess man kommit från den vanan att efter ett väl planerat och arrangerat folkupplysningsarbete under några korta kvällstimmar gå hem och lägga sig på sina lagrar och säga: *Nu har jag gjort min del*, lyckas man aldrig.

Ibland kritiserar man föreningarna, och då speciellt de mera livaktiga för att förringa det allmänna kulturarbetet genom att arrangera mera folklika sammankomster där dans och spel intaga för mycket framträdande platser på programmen. Att detta icke alltid är det lyckligaste valet av festliga samkväm förnekas visst icke, men föreningarnas hjälparbete bland sjuka och nödställda landsmän torde man icke böra kritisera allt för ensidigt, utan i stället giva erkännande för det sociala arbete sådana organisationer nedlägger.

Frånsett allt detta, måste man också giva erkännande åt den barnklubbsverksamhet organisationer och kyrkor utföra med stor framgång, och vilken verksamhet tvivelsutan får betecknas som den största kulturgärning, som kommit till uttryck under svenskhetsarbetets liv här i landet.

Bara det att redan i de unga barnasjälarna kunna inympa den rätta kärleken och tron på fars och mors land är en kulturgärning, som i storhet och skönhet knappast kan komma att överträffas.

Det skall gärna erkännas att i Winnipeg, "högkvarteret" för svenskheten i Canada, det bedrives ofantligt litet folkupplysningsarbete, särskilt bland nykomna landsmän. Men ute i landet finna vi på många platser ärliga och gedigna ansatser för upprätthållandet av det svenska kulturnamnet och vi hava många fakta för att speciellt våra farmare äro vakna för tidens krav.

Föreningar, arbetande i denna anda, ha gjort stora insatser i kolonierna och mer än annat bidragit till att föra och hålla svenskarna ute i bygderna samlade inför gemensamma intressen i folkbildningens intresse.

De svenska föreningarna i Canada, kyrkor såväl som andra, kunna också bidraga i ofantligt stor grad till bevarandet av svenskheten i Canada, om de bara besjälas av en uppriktig önskan att betjäna de syften, organisationerna uppsatt som sina på ett sätt som kan bliva bevarat för och aktat av eftervärlden.

Den svenske invandrarens insats för Sveriges hedrande i Canada, av vad slag det vara mände, tar sig det bästa uttrycket inom det svenska föreningslivets olika faser från vilket och genom vilket han städse har möjligheter att utåt visa svenskmannagärnings storhet och betydelse.

Det svenska språket blir då också det viktigaste beviset utåt på denna kamp för svenskhetens bevarande och förblir alltid i längden den länk som förmår att sammanhålla Sveas söner och döttrar i förskingringen.

(*forts.*)

Dr Gustaf Stresemann,

TORSDAGEN den 3 oktober avled hastigt en av världens störste statsmän, tyske utrikesministern dr. Gustav Stresemann. Dödsfallet tillskrevs överansträngning.

Med dr. Stresemann förlorar icke bara Tyskland utan hela världen en av sina största figurer, en man vars gärning för fred och folkförsoning först kan bedömas av en senare eftervärld, som blir i tillfälle att draga nytta av den fredsivrande politikerns stora insats i det enorma fredsarbete, som all världens främste under de senaste åren utfört.

Vid Haagkonferensens slut fällde den nu bortgångne statsmannen ett yttrande till en intervjuare, att det egentligen borde vara i lag förbjudet, att någon innehade ett ministerämbete under längre tid än fem år. Han knöt därtill några betraktelser över de representativa ämbetsplikternas tunga börda och erinrade även om de personliga angrepp, han från politiska motståndare fått röna, angrepp, för vilka han själv fordom varit ytterst känslig, men vilka nu blivit honom likgiltiga. Han skulle nu, tillfogade han, utan saknad lämna sitt ämbete, därest man störtade honom, men det säge ut, som om angriparnas iver svalnade, när man började märka, att den angripne tog eventualiteten av sitt fall med lugn. För min personliga del, yttrade Stresemann, ter sig min avgång som ett samskyldigt frihetsideal; man finge ånyo tid att i lugn och ro göra upp planer för familjefester, utflykter, resor och åtskilligt annat, som nu synes nästan ouppnåeligt.

Det ligger i dessa ord mera vemod och mera böjelse för återblick än Stresemann var mäktig av på den tid, då resultatet av hans politiska livsverk var mera ovisst och hans kroppsliga krafter voro mera obrutna än vid tiden omedelbart före hans frånfälle.

Han hade själv ofta yttrat, att man icke får mäta den politiska utveckling, som vi uppleva, med ett människolivsmått; det vill synas, som om han började betrakta sin personliga insats i denna utveckling som i det närmaste avslutad. Hans gärning, Tysklands befrielse från Versaillesfredens mest tyngande fjättrar, var i det stora hela fullbordad. Stresemann hade med detta stordåd för alltid knutit sitt namn till ett av de märkligaste kapitlen i Tyska rikets historia. Men hans personlighet hör de till dem, som — oavsett livsverkets dimensioner — oemotståndligt fängsla intresset, ehuru hans levnadsbana ej bjuder på några dramatiska poänger.

Gustav Stresemann härstammade från ett medelklasshem i Berlin. Hans fader var "Bierverleger", d. v. s. mellanhand mellan bryggerierna och ölstugorna. Det var omkring sekelskiftet onda tider för detta näringsfång, ty bryggerierna övergingo till att själva taga hand om distributionen av sin vara. Den unge Stresemanns första inblick i det ekonomiska livet var av nedslående art: i faderns hårda och fruktlösa kamp för att hålla affären uppe fick han bevittna, hurusom den näringidkande medelklassens ekonomiska existens allvarligt hotades av den industriella stordriften. Hans uppfostran var av det slag, som ett medelklassbarn i storstaden erhöll på 1890-talet. "Jag fick själv i unga år", skrev utrikesminister Stresemann vid ett tillfälle, "lida av en uppfostringsmetod, som gav oss en renodlad kammaruppfostran i stället för fotvandringar, sport och kärlek till naturen, och jag skall städse göra allt vad jag kan för att befria oss från dylika trångbröstade metoder." Om skolynglingen Gustav Stresemann veta vi för övrigt att han översatte dikter av Longfellow och Tennyson, beundrade Fr. Spielhagens romaner och svärmade för Fredrik den store och Napoleon. Han tycktes under skolåren hava varit en smula enstöring, men deltog som student i Berlin och Leipzig med liv och lust i dåtidens glada studentliv. Hans formella begåvning gjorde sig snabbt gällande, han blev ordförande i sin liberala "Burschenschaft" och väckte uppmärksamhet som skicklig debattör.

1901 tillträdde den nybakade doktor Stresemann, 23 år gammal, befattningen som ombudsman hos de tyska chokladfabrikanternas förbund. Organisationen hade sitt säte i Dresden, dess kontorslokal bestod av ett enda rum, och dr Stresemanns chefskap markerades av en skärm, som dolde hans skrivbord för den övriga personalens blickar.

I Sachsen begynte Stresemanns politiska karriär. Han anslöt sig nu till nationalliberala partiet, som under hans studentår synts honom alltför regeringstroget, och 1907 tog han vid 29 års ålder plats i tyska riksdagen som representant för den sachsiska valkretsen Annaberg. Vid nyvalen 1912 föll han igenom i samma krets, men återbördades i december 1914 till riksdagen vid ett fyllnadsval, och har sedan dess utan avbrott tillhört folkrepresentationen.

En skildring av Stresemanns parlamentariska verksamhet skulle svälla ut till en redogörelse för Tysklands politiska historia från krigsutbrottet till nuvarande tid. Mera belysande i en del dagsfrågor är för övrigt det sätt, på vilket han begagnade de från riksdagsmannaförpliktelserna fria åren 1912—1914. Stresemann utnyttjade under denna tid varje tillfälle, som erbjöd sig, att genom utländska resor vidga sin synkrets. Han deltog 1912 i handelskammarkongressen i Boston och gjorde i anslutning därtill en studieresa genom Förenta staterna och Canada, under vilken han bl. a. gjorde Woodrow Wilsons bekantskap.

Stresemanns ungdom och första offentliga verksamhet giva i mångt och mycket nyckeln till den tyska republikens ledande politiker. Han hade aldrig förlorat ynglingaårens schwung och idealism, och han hade samtidigt i framgångsrik praktisk verksamhet förvärvat sig en sällsport klar blick för verklighetens krav. Han hade ett starkt personligt behov av att uppställa stora och avlägsna mål, men han fann sig även förträffligt tillrätta i vardagens parlamentariska gerillakrig. Hans rika kulturella och litterära intressen utgjorde ett aldrig sinande motgift mot politikens avtrubbande inverkan.

Stresemann hade både som folktalare och kanske ännu mer inom trängre kretsar en förmåga som få att komma i kontakt med sitt auditorium. Ingenting kunde vara oriktigare än att skriva denna effekt på någon teknisk talekonsts konto. Det som fångar och fasthåller åhörarkretsen är den impulsiva och idérika personligheten, som ständigt på nytt omformar och varierar sina synpunkter och som vinner anknytning till verkligheten och människorna av det enkla skälet, att han själv ständigt står i levande kontakt med vad som rör sig i tiden.

Det var ingen hemlighet, att Stresemanns hälsa alltsedan våren 1928 var klen.

Men den fysiska kraftförlusten syntes icke i ringaste mån hava reducerat hans psykiska spänstighet utan även timmarna före dödsfallet var han strängt upptagen med arbete inom sitt parti. Närhelst han grep in i den inretyska eller den europeiska debatten, var hans inlägg lika tungt vägande som någonsin. Han hade blivit sitt folks stämma i världen. Kan detta med samma berättigande sägas om någon annan tysk efter Otto von Bissmarck?

S. C. T:s nya resande.

David Sund.

Vi presentera härmed för våra läsare vår nya resande, mr. David Sund.

Mr. Sund är född i Stockholm, Sverige där han tagit livlig del i frågor som berora arbetareklassen och varit en mycket anlitad medlem av olika arbetareklubbar.

Han kom till Canada för en tre år sedan och har sedan uppehållit sig på olika platser, i huvudsak i Winnipeg.

Han har nu avrest på en tripp till svenskplatserna mellan Winnipeg och Port Arthur efter att hava gjort ett mycket vällyckat besök till Lac du Bonnet.

Vid sidan av sitt arbete för tidningen representerar mr. Sund under sina resor även den välkända svenska importfirman Leonard Anderson.

Manitoba och Saskatchewan hålla konferens.

Hon. W. J. Mayor och J. B. Coyne, representant för Manitoba regeringen, möte nyligen Sasaktchewan regeringen för att underhandla om frakt problem på Hudson Bay linjen. Mötet hade endast karaktären av en förberedande undersökning och ett ändra möte kommer att hållas senare, då hela frågan kommer att bli grundligt genomgången.

Vi äro de äldsta försäljarna i Canada av svenska verktyg och har försält alla importerade märken. Erfarenheten och omsättningen har visat att

Stridsberg & Björcks "Hot-Rolled" Stålsågar

äro de bästa som tillverkas i Sverige. Våra priser äro till följd av vår stora omsättning de lägsta. Order såväl stora som små samt förfrågningar expedieras omgående. Handsågar i alla storlekar svängd och rak rygg.

WESTERN IMPORTING CO.
20 St. Nicholas Str. – Montreal, P. Q.

SÄND EDER SPANNMÅL
till
UNITED GRAIN GROWERS Ltd
Bank of Hamilton Chambers — Winnipeg
Leugheed Building — Calgary
Erhåll det mest fullkomna beskydd.

Foten helad på fyra dagar!

"Ingenting utom Zam-Buk kunde hava gjort det," säger mrs. A. Berryman. 190 John Street, North, Hamilton, — i en beskrivning över hur hennes högra fot, som hade överkörts, helades. "Köttet var fruktansvärt upprispat och inflammerat, och jag svimmade av smärta. När det var nästan omöjligt för mig att gå, fick jag på försök en burk Zam-Buk av min mans mor. Det var underbart.

"Inom TVÅ DAGAR var svullnaden försvunnen och smärtorna voro lindrade. PÅ FYRA DAGAR efter regelbundet användande av Zam-Buk kunde jag gå som förut; den skadade foten var fullkomligt läkt.

Zam-Buk är en underbar anticeptisk hjälpare, som snabbt tar bort inflammering och sjukdom från skinnet. Ingen vanlig salva kan jämföras med Zam-Buk. Skaffa Er en ask i dag. 50c. hos alla handlare eller FRITT EXEMPLAR för 1c. frimärke från Zam-Buk Co., Toronto.

ZAM-BUK
Hjälper läkning!

FÖRHINDRA ELDSVÅDOR.

Skräphögar äro orsaken till 60 proc av alla eldsvådor.

Gör Er av med denna fara.

Skydda Edert hem med en gaseldad förbränningsugn.

Ingen lukt. Intet vaktande. Intet besvär.

Kostar i bruk endast några cents i veckan.

Bese en dylik förbränningsugn i vårt nya utställningsrum för hjälpmedel,

POWER BLDG
Portage & Vaughan

SÄLJAS PÅ GODA VILLKOR.

WINNIPEG ELECTRIC COMPANY
"Eder garanti för en god betjäning"

Vi ha också affärer vid 184 Portage Ave., St. James, och Marion och Tache, St. Boniface.